

Знайомтесь, Джо - це я!

Епізод 1, де ми знайомимося з Джо

Коли я гуляю з хазяїном, його часто запитують:

— Чи це Джек Рассел?

А він сміється:

— Та ні, це Джо Расельчук, але стрибає він краще за всіляких Джеків.

І я починаю стрибати високо-високо, тому що Джо — це я, знайомтесь! Джек-рассел-тер'єр — то порода собак. Моя мама була джек-расселом, а тато — ні. Хазяїн у мене — Дмитро Расельчук, а я — Джо, бо схожий на пірата. Все просто. Хазяїн завжди хотів собаку породи джек-рассел, проте з'явився я — метис і пірат. Але Дмитро мене дуже любить, а я його смішу.

Я вмію приносити м'яч або палицю, стрибати через бар'єр, вдавати мертвого — син Дмитра Андрійко при цьому завжди сміється, аж за боки береться. А ще я вмію розмовляти телефоном — це така чорна пласка коробочка з голосами всередині.

Окрім мене, у хазяїна живуть хазяйка Наталя, діти — мала Марійка та школяр Андрійко — і кіт Ліам.

Кіт часто вдає,
що мене не помічає.
Тоді я підходжу до його
миски з їжею, а він
ШИПИТЬ І ЛІЗЕ В БІЙКУ.

Хазяїн гуляє зі мною, Наталя мене годує,
а дітей потрібно пильнувати,
щоб не загубились і не бешкетували.
Коли вони бешкетують, я завжди гучно гавкаю.

Але сьогодні
було тихо:
ми з Наталею зустріли
Андрійка зі школи,
**Я СТИБАВ ЗА ПАЛИЦЕЮ,
БІГАВ ЗА М'ЯЧИКОМ,**
і ми прийшли додому.

Під час обіду (обідав Андрійко, а я уважно дивився) я випросив у малого котлету і пішов, поки хазяйка нас двох не насварила.

А ввечері ми всі дивилися кіно, навіть мала Марійка. Вона, правда, швидко заснула, обіймаючи свого ведмедя, з яким ніколи не розлучається.

Епізод 2, де Ліам розповідає, що він робить і про що думає

Я — Ліам. Не Сіам, а Ліам, не плутайте. Правда, я все одно не відгукуюсь, хоч як мене кличте. Для мене кращим за ім'я є звук холодильника, що відчиняється, або їжі, що насилається в миску, — ну, це так люди вважають.

А я вважаю інакше. У бездомних котів немає навіть імен, я точно знаю. У мене є і дім, і ім'я, і родина: великі люди і малі. Мої великі люди — Дмитро та Наталя — годують мене і виконують мої забаганки. Маленьким Андрійкові та Марійці я не дозволяю бешкетувати.

Я мешкаю в будинку на п'ятому поверсі. На підвіконні стежу за птахами. Полюю.

Я - м'ячик.

На кухні стежу, аби ніщо не пройшло повз мене.

У ліжку заколисую Марієчку. Сплю на колінах моєї Наталі.

Виховую Джо, який постійно метушиться і всюди пхає носа. Але Джо теплий, з ним теж добре спати, особливо взимку.

Людам здається, що я багато сплю. Я не сплю — я думаю. І багато чого розумію.

Сьогодні піду спати до Джо. Хай тільки всі припинять дивитися рухомі картинки в телевізорі. Там навіть миші несправжні, я перевіряв. Але людам подобається, вони дивляться уважно й подовгу. Проте я знаю, що коли піду до своєї миски, то моя Наталя відірветься від телевізора і дасть мені поїсти. **Я ВАЖЛИВІШИЙ ЗА РУХОМІ КАРТИНКИ!**

Я муркочу Наталі, пригрівшись у неї на колінах, вона обіймає Андрійка, мала Марійка спить на руках у великого Дмитра. Скоро картинки закінчатся, Андрійко скаже всім: «На добраніч», мій Дмитро повимикає скрізь світло, і ми підемо спати.